

ISTINITA PRIČA

To što smo se dogovorili da onih par sati kojima smo mogli da upravljamo slobodno, zajedno provedemo u Aleji kestenova, dobilo je posebnu draž. Kestenje je cvalo kao nikad ranije. Milivoj se ponašao kao i uvek: neobično. Izgledalo je da naš susret pripada tajnom bratstvu, da ga boji naročita konspiracija. Na to je navodio prigušen ton, u njegovom, ali i mom glasu. Možda je tome doprinosila maska na licu. Milivoj nije izgubio šarm koji je uvek imao, niti smisao za lepo, elegantno oblačenje. Njegova maska bila je crne boje, prekrivala usta i nos, čvrsto se pripijala uz lice. Crne su bile i njegove lepo ispeglane pantalone, ulaštene cipele s najudobnijim, mekim đonom.

– Ne brini - kazao je pre nego sam uspela išta da upitam. – Nisam stigao iz Italije. Stigao sam iz lekarske ordinacije!

- A šta si tamo radio?
- Išao sam da pitam kako postati vedar, nasmejan, kako se vratiti svom starom Milivoju.... – čuo se zdrav, muški smeh ispod crne maske.

Levom rukom, gotovo instiktivno, stegnula sam svoju običnu, belu masku, a desnom sam odmahнула u njegovom pravcu. Proletnje sunce bivalo je sve jače i jače.

- Doktori se, danas, preobražavaju u Učitelje. – nastavljao je Milivoj, smejući se.

Ipak, nije mu preostalo drugo nego da sve detaljno opiše, da istakne ono najvažnije. Morao je da opravda zvanje telefonom, zakazivanje sastanka sa mnom u ovo nedoba. Zato je priznao i to kako se, izlazeći natraške iz lekarske ordinacije, jedva suzdržao da ne pozove svoju doktoricu na večeru. Bila je lepa. Odustao je, setivši se da restorani ne rade. Nasmejala sam se.

- A, onda sam odlučio da napišem pismo Greti. – izgovorio je s izvesnim trijumfom i pobednički.

Greta je bila bivša supruga i majka Milivojevog sina, Mirka. Dakle: moja bivša snaha.

- Bože sveti! Sad si našao da pišeš pisma!
- Kad, ako ne sad? Šta raditi sada, nego piisati?
- Imaš pravo. – uzdahnula sam. – I šta si joj napisao?

- Evo, znao sam da će tebe sve zanimati. Zato sam se potrudio i odštampao sam, čak!
Ovde sve piše... ovo je moje, a ovo njezino pismo.- pružio mi je dva pisma.

Rukavice su zasmetale da osetim hartiju, ali radovala sam se što ću imati priliku da, s papira, čitam ono što su Milivoj i Greta napisali jedno drugom. U *e-mailu* odaslanom na njenu elektronsku adresu, pisalo je:

Srce moje,

Ti si moja najveća sreća. I, molim te, kao boga te molim, da konačno razumeš da sam čovek koji nije imao sreću koju si ti imala. Nisam rođen u najrazvijenijoj zemlji sveta. Trebalo je, odavno, da razumeš kako siromašku kojem si odlučila da rodiš sina i dadneš mu ime - Stefan, nije bilo nimalo lako. Kad dođeš iz jedne male balkanske državnice, u veliku i razvijenu državu kakva je Nemačka, u kojoj te niko i ni za šta ne pita, u kojoj nikoga nije briga za tebe, u stvari, nemaš nikakav izbor. Poslovni uspeh postaje alfa i omega tvog života. Ili ćeš uspeti, ili ćeš nestati! Nema treće, razumeš?! Nisam imao kud. Nisam imao gde da se vratim. Zar nisi mogla to da shvatiš? Zar ti ništa nije značila priča moje majke u vezi sa prvom platom? Bila je oduševljena kada sam doneo prvu platu i stavio je na sto. Njene oči su se pretvorile u vatru. Taj prizor nisam mogao da zaboravim. Sve sam tome podredio. Znam: zanemario sam i Tebe, i dete koje si mi rodila. Hvala Ti mnogo. Odrastao je kao Mirko. Mirko koji ne govori srpskim jezikom. Ali: nisam mogao da dobijem sve. Bio sam spreman i da izgubim ponešto. Zašto nisi razumela? Sećaš li se kako sam lepo uredio prostor do kojeg sam stigao zahvaljujući Rajhmanu? Svi su s divljenjem gledali kako se jedan bivši bunker pretvara u raj. I danas mislim da je trebalo da se ponosiš sa mnom. U čemu je, zaista, bio problem? Zar nisi mogla da uživaš u onome što sam stvarao? Sticao sam naše bogatstvo poštenim i napornim radom. Trebalo je da me čekaš sasvim mirna i spokojna. Trebalo je da znaš da ću se vratiti. Uvek sam se vraćao. Čekanje je najbolja osobina svake žene. Isto je što i vernost. A Ti jesi verna i odana žena. Znam to. Zato se nadam da očekuješ ovo pismo. Ono je priznanje moje neizmerne ljubavi. Nije prestala. Mnogo te volim i molim Te shvati da ne mogu više bez Tebe.

Samo Tvoj Milivoj

Verujem da ovo pismo sad svetluca pred umornim ženskim očima. Greta mi je, nekad, pisala kako svakog jutra stoji pred ogledalom i pronalazi nove, sitne bore. U svim prošlim godinama nije činila drugo nego pokušavala da zaboravi zašto se, u stvari, razišla s Milivojem i zašto je njezin sin odrastao bez oca. Verujem i da je zaboravila razloge. Ali, izgleda da je došlo vreme u kojem se ne može oživljavati žalost zbog različitosti koju je Milivoj uneo u njezin život. Ono što sada može, jeste da oživi sećanje na svoju ljubav. I plod te ljubavi. Odrastao je i otišao. Sada žive na tri strane sveta. Pismo koje je stiglo iz Srbije jeste zov. Zov i kajanje. Ne poziva li na spajanje? Spajanje može da bude nova lepota, da oživi mladost i neke srećne trenutke. Bilo kako bilo: Greta je odgovorila Milivoju. Kliknula je na *reply* i odgovorila;

Dragi Milivoje,

Kada bih bila mlađa i lepša nego jesam; kada bi slika u ogledalu koje smo dobili od majke, na dan našeg venčanja, ličila na ženu koja te napustila, pokušala bih, u nekoliko rečenica, sažeti suštinu neizmerne ljubavi na koju se pozivaš. Ne bih morala da pitam:

- A gde si bio do sada ?!

Znala bih da si bio uz mene, da smo često plesali (voleli smo to nakon što bismo vodili ljubav, zar ne?) Postajala sam lagana kao perce u Tvojim rukama. Osećala sam kako krv kola u Tvojim venama, kako od užitka brže dišeš i radovala sam se što ćeš, nakon svega, usnuti na mojim grudima. Obožavao si to.

Međutim, sad nisam više ni mlada, ni lepa. Slika u ogledalu ne liči na ženu koja te napustila. Sada kad je, napokon, Tvoje pismo stiglo, jedino što osećam jeste da sam sposobna nekome zavrnuti vrat. Taj neko si upravo Ti, Milivoje! Ti si prezreo vreme, a precenio novac. Jednim jedinim jezikom si govorio: jezikom novca. Njime si mogao da kupiš doktore, ali ne i zdravlje. Njime si mogao da kupiš seks, ali ne i ljubav!!! Zato si sada napisao ovo pismo, zar ne? Sada znaš da novcem možeš kupiti knjigu, ali ne možeš da kupiš znanje. Sada ti nedostajemo, i Mirko i ja, nedostaje ti kutak porodične sreće....

Da, lagala bih kada bih kazala da i Ti meni ne nedostaješ. Mnogo mi nedostaješ. Kupi avionsku kartu i dolazi, odmah dolazi... smajli, smajli, smajli...

Tvoja Greta, čekalica

- Pa što ne ideš?! – pitala sam Milivoja. Bilo je teško osmehom odgovoriti na tu količinu životne i sudbinske ironije. Jedno znam: u prvom avionu koji slobodno poleti iz Beograda za Hanover, biće moj brat Milivoj. Covid 19 pomogao je da probudi i oživi zaspale vrednosti. A to su one vrednosti koje nikada ne nestaju, jer ne mogu da nestanu. One su čvrsto ukorenjene u svima nama, bez obzira na rasu i pol. Preneli su nam ih naši roditelji, a njima njihovi roditelji... mi ih prenosimo svojoj deci, a oni će, takođe isto preneti svojoj. Najvažnije ljudske vrednosti su neuništive. Razvoj tehnologije olakšao nam je život, ubrzao protok informacija. On ne može da uništi neuništivo. Upravo to neuništivo istakla je moja snaha, Nemica Greta, u svom pismu.

Eto, svoju nadu i iskreno ubeđenje podelih sa svima vama, koji ste spremni da čitate „istinite priče“ i bogatite se umetničkom istinom u narednim nedeljama, zahvaljujući web / stranici Gerontološkog centra „Novi Sad“...